

# ROBINSONUL SPAȚIULUI

VICTOR MARTIN

— Ce facem? Mergem mai departe sau rămînem aici?

— Nu știu.

— Eu m-am plictisit de atîta umblat...

— Atunci, rămînem.

Rîul 1 se cuibări între două stînci, ștergînd cu grijă praful din jur. Apele se revărsară, ducînd cu ele bucăți de gresie spongioasă și pietre prismatice.

— Potolește-te! clipoci Rîul 2. Hai mai bine să facem un lac. Văd acolo jos o concavitate parcă făcută pentru așa ceva!

Cele două riuri se îmbrățișară, iar apele roșiatice spumegară, aruncînd în vale un vuiet năprasnic. Un izvor fără minte se desprinsese din Rîul 1, aruncîndu-se în crăpăturile stîncilor.

— Nu are nici o ieșire, spumegă Rîul 2, tăindu-i calea.

Apele se liniștiră, strîngînd ca într-o menghina stîncile lipsite de vegetație. Peștii, treziți din amorțeala călătoriei, își căutară forma și se lăsară în voia valuri lor. Rîul 1 adormise, cînd Rîul 2 îl înghioni.

— Ia privește ce piatră ciudată!

Rîul 2 întinse o mîină de ape și îl apucă pe Robin de mijloc, ridicîndu-l din locul unde-și pierduse cunoștința. Îl strînse puternic, făcînd un ochi de apă.

— Nu cred să fie piatră. S-ar putea să fie pește!

— Îți arde de glume? întrebă Rîul 2, vuind cît era valea de largă. Las-o baltă!

— Nu e peștele meu...

Rîurile se traseră mai aproape, mirate, cu valurile uriașe, stîrnite involuntar.

— Cum nu e peștele tău? Atunci, al cui este?

— Mde, știu eu?!

— Eu credeam că e piatră. N-am văzut de cînd sînt asemenea pește. Nici nu mișcă... Nu este pește!

— Ba mișcă!

Rîul 2 îl așeză cu grijă pe o stîncă mai înaltă, tulburat de mirare.

— Ai dreptate, o fi pește-mutant. În acest caz, trebuie ucis imediat!

— Crezi că peștii mutanți apar din senin? Eu îmi cunosc fiecare algă, fiecare structură cristalină... Nu face parte din mine!

— Mda, spuse Rîul 2. Nu cred să fie de pe-aici. Cu toate că astăzi formăm un lac, fiecare își are apele sale; asta nu se poate confunda. Fiecare își are personalitatea lui distinctă; ar fi de rîsul tuturor apelor să nu-ți cunoști structura!

— Ascultă! se învolbură Rîul 1. Auzi? Scoate sunete! Ciudate, dar sunete! Îl împinse pe Robin către mijlocul stîncii. Un pește nu vorbește astfel, mai zise el. Ce sunete nearticulate! Oare ce-o fi?

— Orice ar fi, retrage apele de pe el. Nu vezi că dacă îl atingi, nu mai mișcă?

— Chiar, așa este. O fi un pește-imobil, pierdut din greșeală de vreun alt rîu?

— Nu, nu cred. Cum ar fi rezistat fără apă?

— Eu știam că tot ce e viu, tot ce mișcă, trăiește cu apă!

— Așa credeam și eu, numai că dihania asta face excepție.

— Poate că e mai bine să-l ducem în Oceanul Sintetizator, pentru analiză.

— Nu mai e nevoie să recurgem la această măsură extremă. Uite cine vine.

— Aaa, dar nici nu mi vine să cred, strigă Rîul 1. E chiar Rîul 22. Nu l-am mai văzut de cînd eram pîrîuri. Am auzit că a ajuns mare!

— Nu e mare, dar a fost propus pentru această funcție... Deține o serie de cunoștințe pe care noi nu le avem. El este singurul care ne poate spune cu precizie ce este broasca asta oribilă!

Între timp, Rîul 22 se apropiase cu valuri mari, tunînd de o bucurie sălbatică la ciocnirea cu fiecare stîncă.

— Vă salut, prieteni! strigă el. Celelalte două rîuri îi răspunseră la fel de entuziaste și se îmbrățișară, făcînd un zgomot asurzitor. Îmi permiteți să mă alătur vouă și să formăm un lac și mai mare?

— Vai, cu cea mai mare plăcere, spumegă Rîul 1 și cele trei rîuri se uniră, formînd un lac de aproape 900 de mile pătrate. Făcură schimb de pești și recifuri de coral, cu toate că știau că acest lucru este ilegal. Apoi se liniștiră.

— Privește ce-am găsit, îi arată Rîul 1 Rîului 22. Acesta vru să-l apuce pe Robin și să-l tragă în apele sale, dar Rîul 2 îl opri:

— Lasă-l, nu-i priește apa!

Rîul se retrase, apoi scoase din apele sale un con.

— Ce mai e și asta, se miră Rîul 1.

— Habar n-am. A căzut de sus în apele mele, pe cînd mă odihneam între stîncile din vest. Vedeți ce formă curioasă are?

— Într-adevăr, seamănă cu un fruct de cuim.

— Seamănă, dar nu este. Are orificii laterale și e din metal. Ce-o fi?

Nu știau ce să răspundă. Conul trecu din val în val, fu întors pe toate fețele, pipăit cu atenție de toate cele trei rîuri care nu se mai săturau să-i admire finețea și strălucirea.

— Orice-ar fi, conchise Rîul 22, pare complet inofensiv. Nu mișcă, nu emite radiații, nu taie, nu ucide! Luă conul și-l aruncă alături de Robin.

— În schimb, noi am găsit ceva care mișcă și emite sunete, zise Rîul 1.

— Vorbești de broasca aceea de pe stîncă?

— Nu e broască, interveni și Rîul 2. Ți-am spus: scoate sunete și nu suportă apa! Știi cumva ce este?

— Nu, clipoci Rîul 22. Am și eu cîteva chestii de-astea la fund, dar nu mișcă! Și zicînd acestea, scoase cîteva cadavre și le aruncă pe plajă. Robin se trezi. Se frecă la ochi speriat și se ridică cu greutate, tîrîndu-și piciorul rănit. Așteptă ca valurile amenințătoare să se retragă și se apropie de mal. Cercetă fiecare mort în parte, apoi căzu în genunchi, obosit, lîngă trupul inert al logodniciei sale.

— Oh, Ana, ți-a fost dat să mori la milioane de kilometri de Pămînt, înecată în apele unei planete strălucitoare! Privi spre cer și își acoperi fața cu mîinile, orbit de lumină.

— Ce spune? întrebă Rîul 1.

— Nu-mi dau seama, răspunse Rîul 22. Sunetele emise sînt asemănătoare cu foșnetul plantelor de uscat, dar alcătuiesc cuvinte de neînțeles. Pariez pe zece pești-umbre că această ființă gîndește ca și noi!...

— Poate că ar fi mai bine să-l aruncăm în Oceanul Sintetizator, interveni Rîul 2.

— Nu, să vedem ce face. Uite, se îndreaptă spre fructul de cuim!

Robin se tîrî cu mare greutate pînă la navă și deschise trapa, apoi pătrunse înăuntru. Valurile se apropiară mult, încercînd să vadă ce se petrece. Omul stătea aplecat asupra altui trup. După cîteva clipe se ridică și îl trase afară.

— Unde sîntem? întrebă celălalt, trezindu-se.

— Nu știu, Hert, e o planetă netrecută pe hărți! Aparatele de bord au amuțit. Mă bucur că trăiești. Cum te simți?

— Mă doare rău capul. M-am lovit de perete. Ceilalți?

— Morți!

— Și Sue?... și Ana?

Robin se încruntă și își feri privirea.

— Toți! Marea asta roșiatică i-a aruncat pe plajă... Avem totuși noroc, se poate respira. Nu știu de ce, dar am o senzație ciudată, parcă m-ar urmări cineva. Poate că e din cauză că ne aflăm într-o lume străină, poate din cauza mării... De fapt, nici nu este o mare, mai degrabă un lac și apa e bună de băut, în ciuda faptului că datorită culorii, îți amintește de sînge!

Rîurile se retraseră puțin, parcă simțind că omul se teme de ele.

— Ce facem? Întrebă Rîul 2. Îi aruncăm în Ocean sau nu?

— Stai puțin, zise Rîul 22. Eu încep să înțeleg... Cred că sînt veniți de pe altă planetă. I-ați văzut cum se uită într-una spre cer? Iar foșnetul ăsta e o discuție, dar pe limba lor.

— Oare ei ne simt prezența? zise Rîul 1.

— Sigur că da. N-ai văzut cum arată spre noi cînd vorbesc? Ce vrei dovadă mai bună? Ce mi se pare mie ciudat este faptul că au tot timpul aceeași formă!...

— Să ascultăm, propuse Rîul 2, poate reușim să le deprindem limba. Ar fi o experiență interesantă pentru noi!

Apele se liniștiră. Nu se mai vedea nici un val. Totul încremenise.

— Privește, strigă Hert uimit, parcă a înghețat. Mi-e frică! Visez sau...

— Foarte straniu, observa gînditor Robin. E foarte cald, n-aveau cum să înghețe. Hm!

Hert se apropie și își cufundă mîna în apă, apoi și-o retrase repede.

— Nu-i a bună, spuse el și se îndreptă spre navă, făcîndu-i semn lui Robin să-l urmeze.

— De ce te sperii, zise acesta, monștrii de pe Inn nu te-au înspăimîntat atît de mult!

— Aceia erau un pericol direct de care știam în orice clipă.

— Vezi? Poți să știi ce este periculos sau nu?

— Nu, dar trebuie să ne ferim!

— Să ne ferim? Într-o lume ostilă, chiar tu însuși poți să-ți fii dușman. Poate că tot ce vedem acum sînt simple iluzii!

— Chiar dacă ai dreptate, eu nu risc. Cît combustibil mai avem?

— Destul, dar cum aflăm care este soarele nostru? Pilotul robot e distrus, aparatele de orientare moarte. Putem nimeri pe o planetă și mai ostilă. Cel mai bun lucru este să așteptăm una din navele ce trec spre

Orion.

— Să stau aici când pot să mă mișc? Nu, asta n-o fac! Mergi?

Robin se încruntă și pe moment nu răspunse. Într-un târziu spuse:

— Nu, pleacă singur!

Hert intră în navă și porni motoarele. Robin îl urmă, își luă câțiva saci cu alimente și o lopată, apoi părăsi racheta. Se apropie de morți, căutînd din ochi un loc potrivit. Privirile îi fură din nou atrase de marea roșatică ce începuse să miște, făcîndu-l să fie cuprins de un sentiment funest.

— Ce se aude? Ce-i zgomotul ăsta? întrebă Rîul 1.

— L-am mai auzit, îi răspunse Rîul 22, atunci când corpul acela a căzut din cer. Văzură nava ridicîndu-se încet, pe o traiectorie tangentă la planetă.

— Să-l prindem, strigă Rîul 1, făcînd bulboace de supărare.

Rîul 2 ridică un val și acoperi conul, trăgîndu-l spre sine.

— Îl vom arunca în Oceanul Sintetizator, mai zise Rîul 1, azvîrlind nava cu putere spre Rîul 22.

Robin văzu spirala de ape mai înaltă decît cel mai fantastic lucru imaginat de om și înțelese totul. Două lacrimi îi apărură în ochi. Înfipse cu ură lopata în nisip. Încă mai avea în minte imaginea navei cuprinsă de ape. „Prostul”, murmură el și acest cuvînt i se derulă pe scoartă mult timp.

Apele se retraseră de lîngă stîncă și cele trei rîuri își luară rămas bun. Făcură ochiuri de apă și mai cercetară încă o dată ființa, apoi se depărtară. Își săpară cîte o matcă și se revărsară cu zgomot, ducînd cu ele pești, alge, rădăcini și pietre cubice, culese pe drum. Omul privi îngrozit această uriașă forță și se trase involuntar înapoi. În fața lui se desfășura acum imaginea unui pămînt sterp, lipsit de orice formă de vegetație, pămînt ale cărui margini, oricît încercă, nu reuși să le cuprindă cu privirea.